

UBI TAČNO

Marko
VIDOJKOVIĆ

Foto: Miroslav Dragojević

Raj u Vuka Vrčevića

Da li znate ko je Vuk Vrčević? Bio je to sakupljač narodnih lirskih pesama i saradnik Vuka Karadžića. Njegovi radovi objavljeni su u petnaestak knjiga. Rođen je 1811. u Risnu, umro 1882. u Dubrovniku.

Imao je posthumnu sreću da se po njemu nazove beogradska ulica koja vodi kroz jedinstveni neformalni rezervat, poznat kao „Vuka Vrčevića“. Kada mešalicom za cement ili tegljačem prođete iz pravca grada ispod Pančevačkog mosta, naletete na nestvaran prizor. S desne strane ulice sačekace vas nepregledna deponija, a s leve strane, kraj vašeg kamiona za prevoz građevinskog materijala veselo će trčati crni psi i gola deca.

Ulica zatim skreće udesno ka „Maloj Kolumbiji“, a sa obe strane pruža se pogled na još deponija. Tu su uvek i neke bare. Slobodno otvorite prozore, miris će vas uraditi kao da ste na ajahuaski. S leve strane, ka reci, prostire se jedno od poslednjih autentičnih beogradskih romskih naselja. Kada i kako je nastalo, ne zna se tačno. Istoričari nagađaju se da su Romi, proterani iz sličnih staništa na Dorcolu, kod Sava centra i Belvila, svoju sreću pronašli ovde.

Ispostovali su svoju tradiciju i podigli naselje od kartona (nekorektni novinari će ga nazvati „nehigijenskim“) tamo gde njima najviše odgovara.

Blizu centra. Ništa ovde nije divlje. Ako slučajno vidite zapaljene gume, to je deo lokalnog ekološkog plana za spaljivanje nepotrebnih sirovina, a možda se i neko napio, zbog mesečine, kiše ili neuzvraćene ljubavi, pa, eto, zapalio gume.

Nemojte zvati vatrogasce. Na svaku protivpožarnu intervenciju ovde se odgovara tradicionalno, sa tri nova požara. Vatrogasci će ponekad, u skladu sa lokalnim običajima, biti

kamenovani, a ako se požar proširi na obližnje kuće, ništa strašno, to je samo karton i to je samo život.

Policija neće nikada intervenisati, jer je režim sa Romima postigao istorijski dogovor. Prethodne gradske vlasti su ih silom terale sa decenijskih ognjišta i zgarista, a napredna vlast mudro je zaključila da Romima treba ostaviti slobodu neometanog upražnjavanja višedecenijskih navika, sve dok organizovano glasaju za „Vucica“, koji će im

darovati i poklon-paket, čiji će sadržaj, bez izdavanja

fiskalnog računa, preprodavati na trotoaru, kraj pijace.

Konačno, Rome niko u Beogradu ne šikanira, bezbrižno prose po semaforima, duvaju lepak i smrću heroin, u skladu sa običajima i tradicijom. Dozvoljeno im je (i ne samo njima) da džepare po gradskom saobraćaju, sve može, samo ako određenog dana sedneš u beli kombi koji će te odvesti na glasačko mesto i tamo glasati kako ti je rečeno. Ne proteruješ ih, kao zli Dilas, u udaljene kontejnere, odakle se ne može pešaka do tržnog centra. A ne mogu ljudski ni da gore.

Vuk Vrčević svake noći, srećan, pleše u grobu.

**Režim
sa Romima
postigao
istorijski
dogovor**